

[Svend Auken]

politik, der ikke lægger alle byrderne på de svageste grupper i samfundet: børnefamilierne, de lavestlønnede, de arbejdsløse, de syge og de ældre, men tværtimod så vidt muligt friholdt og i hvert fald ikke lagde særbelastninger på disse grupper. En politik, der kunne styrke virksomhedernes beskæftigelse og konkurrenceevne, der kunne fremkalde aktiv kapital til nye investeringer i fremtiden, ikke en politik, der fører til, at i titusindvis af arbejdspladser må nedlægges.

Men regeringen ønskede ikke samarbejdsvejen. Den valgte den vej, der fører til konfrontation, til splittelse i befolkningen, til usikkerhed, til utryghed. Den valgte en politik, der øger arbejdsløsheden, og som derfor pålægger befolkningen ofre, uden at ofrene virker. Regeringen valgte at sætte befolkningsgrupper op imod hinanden i stedet for at få mennesker til at arbejde sammen. Det var efter vores opfattelse ikke klogt, og derfor får regeringen måske nu i dag den nedadvendte tommelfinger fra hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård.

Måske lå der bag det krigeriske udspil fra regeringen – den regering, der rummer mange venlige og fredelige mennesker – en næsten uimodståelig trang til at demonstrere, hvad det borgerlige Danmark duede til, at der var et alternativ til samarbejdet med socialdemokratiet, at der kunne regeres hen over hovedet på arbejderbevægelsen, og at det var muligt at forene alle borgerlige mandater fra de radikale over til fremskridtspartiets højrefløj. Det er i øvrigt ganske forstemmende, at de radikale overhovedet har villet deltage i dette sociale eksperiment.

Hvis det har været regeringens bevæggrund, må forsøget siges at have været forgæves. Intet af det, regeringen har lagt frem, synes – men situationen er jo stadig usikker – at komme igennem i dag. Lønindgreb, dyrtidsindgreb, taktreguleringssuspension, nedskæringer på det sociale område, af efterløn og dagpenge, alt ligger måske i ruiner. De kunne ikke, vil eftertiden sige, og med rette, ikke fordi de ikke fik fair play i folketinget, men fordi de ikke magtede at holde sammen.

Skulle det imidlertid alligevel lykkes statsministeren at komme i hus, takket være hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård, så ved enhver, at der kun bliver tale om en stakket frist, medmindre regeringen fuldstændig lægger kursen om.

Socialdemokratiet har ikke ønsket denne situation. Vi undlod selv at bringe landet i den valgsituation, som Schlüterregeringen nu er tæt på. Skulle valget imidlertid komme, vil det være det nyvalgte folketings vigtigste og fornemste opgave i et positivt og konstruktivt samarbejde at feje skårene væk fra dette kuldsejlede eksperiment – men uden hr. Glistrup, hr. Mogens Voigt og hr. Glensgård.

Valget i december førte til en svækkelse af socialdemokratiet. Hvad har resultatet af dette været? Det har været forvirring. Det har været splittelse. Det har været mismod. Vi frygter, at det danske samfund nu er inde på en farlig vej, en vej præget af forrevethed og splittelse, en vej væk fra det velfærdssamfund, de fleste i vort folk holder af. Vi advarer meget imod, at man fortsætter ad denne vej. Vi kan ikke medvirke til det, der her er lagt frem. Vi vil stemme imod.

Bo Kristensen (KF):

Efter hr. Svend Aukens valgtale vil jeg gerne have lov til at sige noget om det lovforslag, som her er til behandling. Det drejer sig om arbejdsministerens ændringsforslag, som det konservative folkeparti kan indstille til vedtagelse.

For mig at se er det en anden økonomisk politik, regeringen lægger op til. Det er i stedet for, at vi om en måned eller to som sædvanlig fra socialdemokratiet får skatter og afgifter væltende ned over det danske samfund. Der er ikke her tale om, at der ikke af regeringen er gennemført en balanceret politik. Regeringen har sammen med økonomer lavet en politik, som hænger sammen, og som er afbalanceret for alle grupper, når vi taler om det arbejdsmarkedspolitiske område. Det er ikke en samfundsnegativ politik, som den foregående ordfører sagde. Det er en politik, som lægger op til, at vi får begrænset omkostningerne i vores samfund, og derfor er det så uhyre vigtigt, at dette lovforslag bliver vedtaget af folketinget.

Jeg indstiller som sagt ændringsforslagene til vedtagelse her.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg er ganske enig med hr. Bo Kristensen i, at det, vi skulle snakke om nu, jo er ændringsforslagene, det sagde formanden i hvert fald i starten. Men efter at hr. Svend